

V lanskem šolskem letu smo sodelovali na razpisanem literarnem natečaju in se »dobro odrezali«.

Izbranim nagrajenim učencem naše šole iskreno čestitam.

Mentorica: Sonja Lenarčič

JAVNI SKLAD REPUBLIKE SLOVENIJE
ZA KULTURNE DEJAVNOSTI
Območna izpostava Lendava

Glavna ulica 2, 9220 Lendava
T: 02 578 85 36, 041 269 510
e-pošta: oi.lendava@jskd.si
magicjanja@gmail.com
www.jskd.si

Datum: **22.11.2017**

Spoštovani!

Komisija literarnega natečaja ČARNI NASMEH v sestavi Ivanka Bratkovič, Ana Matjašec in Olga Paušič se je sestala 5. septembra 2017 in pregledala otroške prispevke ter presodila tako:

II. TRIADA (4. ,5. ,6. razred)

1. ŠIFRA MAK , ČARNI NASMEH (OŠ VELIKA POLANA) **LARA MARIJA KAPUN**
2. ŠIFRA NASMEH, KAKO PRIČARATI NASMEH (OŠ KIDRIČEVO) **LARA PREDIKAKA**
3. ŠIFRA REGRAT, MAVRICA (OŠ VELIKA POLANA), **PIA CIGUT**

III. TRIADA 7. ,8. ,9. razred)

1. ŠIFRA SPELAAUER, S KNJIGO V NASMEH (OŠ CIRKOVCE) **ŠPELA AUER**
2. ŠIFRA POGUMNA, ČAROBNI NASMEH (OŠ KIDRIČEVO) **NEJA KUPČIČ**
3. ŠIFRA REX, ČARNI NASMEH (OŠ KIDRIČEVO) **SIMON ŽNIDER**

Predsednica komisije: Olga Paušič

Podelitev priznanj bo 3. decembra 2017 ob 17,00 na prireditvi PRAZNUJMO SKUPAJ v gledališki in koncertni dvorani Lendava.

Čestitamo avtorjem, njihovim mentorjem in osnovnim šolam!

JSKD OI Lendava

Janja Magdič

ČARNI NASMEH

Smeh nas spremlja vse življenje. Od rojstva do smrti. Smeh je del pozitivizma. Je del veselja, sreče, radosti.

Bil je prvi pomladni dan. Zvončki in trobentice so naznanjali pomlad in sonce je grelo hladno zemljo. Tisti dan zame ni bil prav nič posebnega, čeprav je bil prvi pomladni dan. Zjutraj sem se zbudil, pozajtrkoval in se odpravil ven na dvorišče. Vendar ko sem stopil ven, sem zagledal malo črno kepo dlake. Bil je pes. Od nekdanj sem govoril staršema, kako močno si želim psa in tako se mi je želja uresničila. Na ustih se mi je prikazal nasmeh. Ta nasmeh ni bil kar nek nasmeh. Bil je prav poseben, prikazan iz srca. Hitro sem stekel do psička in ga objel, ob tem pa potočil tudi nekaj solz. Starša sta bila zelo vesela.

Psu sem dal ime Rex, saj sem od nekdanj želel imeti psa Rexa. Tisti dan se je iz čisto navadnega odvil v najlepší in najsrečnejši dan v mojem življenju. Rex me še danes vedno spravlja v dobro voljo. Ko sem potr, odidem k njemu in se mu zaupam. Je moj najboljši prijatelj in za nič na svetu ga ne bi dal v stran od sebe.

Tako sem jaz doživel svoj čarni nasmeh, ki ga ne bom nikoli pozabil. Menim, da je smeh najboljše zdravilo in tudi rek pravi, da je smeh poln zdravja, zato vam to misel polagam na srce. Smejte se.

REX

SIMON ŽNIDER, 8. B

ČAROBNI NASMEH

In tam je stal. Mrko, brezvoljno opazoval. Bil je sam in ni rekel nič.

Za nalašč sem se trikrat sprehodila mimo njega in se mu nasmehnila. A on? Nič, kot da me ni. Pa saj ne vem, ali me je sploh opazil. Ja, moral me je. Zanj sem bila le kričeča obleka. Kratka majica s kratkimi rokavi, raztrgane hlače, ki jih zagotovo mara, ker nosi moški model teh hlač. Prav on.

No, rekel ni nič. Še nasmehnil se ni.

Zazvonil je zvonec in pouk se je pričel. Obiskujem 9. b, on 9. a. Pouka na srečo nimava skupaj, ker ne želim, da vidi vse moje poskuse popravljanja ocen. Pa vedno dobim negativno! Nikoli se mi ne nasmehne sreča. Razen pri angleščini. Tam dobim vedno čisto petico. O drugih ocenah raje ne bi govorila.

Naslednji dan je začela razsajati ptičja gripa. In ker imamo v razredu veliko pavov, so se hitro vsi okužili. Izjemi sva bila jaz in lepi, najlepši, brezvoljni Matic. Aja, pa še Lea, ki ne ve, kako se vrti svet.

Ker nas je bilo tako malo, smo pouk imeli skupaj. Ko je sedel zraven mene, sem bila zelo srečna. A nič. Pozdravila sem ga, Matic pa nič. Tiho je sedel.

Ko se je zaključil šolski dan, sem se odločila, da ga ogovorim. Pogumno sem pristopila do njega. Obrnjen je bil stran in buljil v telefon. Ker me očitno ni videl, sem ga potrepljala po ramenu. Obrnil se je proti meni in pozdravila sem ga. On je v pozdrav le dvignil glavo. Pogumno sem nadaljevala in ga vprašala, če je za to, da greva na »smuti«. Nasmehnil se je in prikimal. To sem razumela kot ja.

Tega dne sva se zelo zblížala in upam, da bo takšnih dni še več.

POGUMNA

NEJA KUPČIČ, 7. B

KAKO PRIČARATI NASMEH?

Življenje je prekratko za solze. Veliko bolje se je smejati in vreščati.

Tako je mislila deklica Monja, ki je bila že od nekdaj poseben otrok. Že ko je bila majhna, ni nikoli jokala. To je bilo presenetljivo. Zdaj, ko ima polnih deset let, joče, kadar se smeje, in smeje, kadar joče.

»Le kdo bi jo razumel?« se sprašuje Rozalija, njena leto dni starejša sestra. V primerjavi z Monjo veliko joče, tudi ko dobi nižjo oceno od petice.

»Le kdo bi jo razumel?« pravi Monja v smehu.

Z družino sta se sestri nekega popoldneva odpravili k dedku in babici. Med potjo je Rozalija želela jesti čips. Ker ga ni dobila, je začela jokati, Monja pa se je smejala na ves glas.

Pri babici in dedku sta pojedli kosilo in se nato odpravili na izlet. Vmes se jim je pokvaril avtomobil. Rozalija je zopet začela jokati.

»Ah, Rozalija, saj ni tako hudo,« je rekla babica.

»Pot moramo nadaljevati peš,« je pripomnil dedek.

Monja se je veselila, da bo doživela nova doživetja, Rozalija je le mrmrala in jokala. Odvezale so se ji vezalke na čevljih. Sestra je to opazila in jo opozorila. Rozalija se je prvič v življenju nasmejala in se ji zahvalila.

Končno so prispeli na vrh hriba. Tam so srečali šepajočo žensko in ji pomagali do neke kočice, od koder je poklicala sorodnike in z njimi odšla do kirurga.

»Danes je bil naporen dan,« je rekel dedek.

»Presenečenje!« je zaklicala babica.

Znašli so se pred kopalščem in se šli kopat.

Vsi so bili srečni. Rozalija ni več toliko jokala, saj je spoznala, da se je veliko bolje smejati, kot pa tratiti čas za solze.

Smeh lahko pričaramo že s tem, ko nekomu pokažemo, da nam je mar zanj, ali pa s tem, da mu pomagamo v težavah ali pa mu podarimo nekaj neprecenljivega – LJUBEZEN.

NASMEH

LARA PREDIKAKA, 6. B